

“Τις Θεός Μέγας...” στην ακριτική Σύμη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

Σήμερα 21η Μαρτίου 2021, Α΄ Κυριακή των Νηστειών, εορτάστηκε με σεμνοπρέπεια και την δέουσα λαμπρότητα στην Ιερά Μητρόπολή μας η Κυριακή της Ορθοδοξίας, με επίκεντρο

Στον Ενοριακό Ι. Ναό Αγίου Νικολάου Άνω Χώρας Σύμης εορτάσθηκε φέτος η Κυριακή της Ορθοδοξίας στο ακριτικό νησί, προεξάρχοντος του Σεβ. Μητροπολίτου Σύμης κ. Χρυσοστόμου, συλλειτουργούντων του π. Ελευθερίου Οθίτη και του Διακόνου π. Γεωργίου Κακακιού. Μετά την απόλυση ο Σεβασμιώτατος ανέγνωσε το Μέγα Συνοδικό της Ορθοδοξίας και εψάλη το Μέγα Προκείμενον, “Τις Θεός Μέγας...”.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

Η ανακοίνωση της Ιεράς Μητροπόλεως

Σήμερα 21η Μαρτίου 2021, Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, ἐορτάστηκε μέ σεμνοπρέπεια καί τήν δέουσα λαμπρότητα στήν Ἱερά Μητρόπολή μας ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, μέ ἐπίκεντρο τόν Ἑνοριακό Ἱ. Ναό Ἀγίου Νικολάου Ἄνω Χώρας Σύμης, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Χρυσοστόμου καί συλλειτουργούντων τοῦ π. Ἐλευθερίου Ὁθίτη καί τοῦ Διακόνου μας π. Γεωργίου Κακακιοῦ. Ἀφοῦ ἐτελέσθη πανηγυρικῶς ὁ Ὁρθρος τῆς ἐορτῆς μέ τά θεόπνευστα ὕμνογραφήματα τῶν Ἀγίων Πατέρων, πού ἀπέδωσαν μελωδικότατα οἱ Ἱεροψάλτες κ Γεώργιος Μοσκιός, κ Παναγιώτης Μητροπάνος, κ. Μερκούριος Γιανναράς καί κ. Ἐμμανουήλ Κυπριώτης, ἀκολούθησε ἡ τέλεσις τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας, ὁ ὁποῖος ἐπικαίρως κήρυξε καί τόν θεῖον λόγον. Μετά τήν ἀπόλυσιν ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέγνωσε τό Μέγα Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἐψάλη τό Μέγα Προκείμενον, “Τίς Θεός Μέγας...”.

«Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ τόν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί τήν κατατρόπωση τῆς αἵρέσεως τῆς εἰκονομαχίας, ἡ ὁποία ταλαιπώρησε τήν Ἐκκλησία γιά 120 ὀλόκληρα χρόνια. Κατ’ αὐτήν ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία πανηγυρίζει τήν νίκην καί τόν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας κατά πασῶν τῶν αἱρέσεων.

Ἀφορμήν τοῦ ἐορτασμοῦ αὐτοῦ ἀπετέλεσεν ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἡ ἀποφασισθεῖσα ἀπό τήν ἐνδημοῦσαν σύνοδον, ἡ ὁποία συνεκλήθη ἀπό τήν αὐτοκράτειρα Θεοδώραν εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν τήν 11ην Μαρτίου τοῦ 843, τῆς ὁποίας προήδρευσεν ὁ ὁμολογητής πατριάρχης Μεθόδιος. Διά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐτέθη τέρμα εἰς τήν εἰκονομαχίαν, ἡ ὁποία ἄρχισε τό 726 μέ τό σχετικόν διάταγμα τοῦ Λέοντος Γ΄ τοῦ Ἰσαύρου καί ἐταλαιπώρησε τήν Ἐκκλησίαν μέχρι τό 843, μέ διακοπὴν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 780 καί 813.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

Ἡ εἰκονομαχία δέν ἦταν ριζοσπαστική πολιτική ἢ κοινωνική μεταρρύθμισις, πρὸς

ἀντιμετώπισιν κυρίως τῆς εἰκονολατρίας μικρᾶς μερίδος δεισιδαιμόνων χριστιανῶν. Αὐτό ὡς γνωστόν, ἐπενοήθη ὡς πρόσχημα διὰ νά συγκαλυφθεῖ ὁ πραγματικός χαρακτήρ καί σκοπός αὐτῆς. Ἡ εἰκονομαχία στήν πραγματικότητα ἦταν χριστολογική αἵρεσις, ἡ ὁποία εἶχεν ὡς ὑπόβαθρον ὅλας τάς χριστολογικάς αἵρέσεις τοῦ παρελθόντος. Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες καί οἱ πολιτικοί καί ἐκκλησιαστικοί ὑποτακτικοί αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μετά μανίας, διὰ τῆς βίας, ἐξορίας ἢ μαρτυρίου τῶν εἰκονοφίλων, ἐπιδίωξαν νά ἐπιβάλουν τάς εἰκονομαχικάς δοξασίας, ἀπέβλεπαν εὐθέως εἰς τήν συντριβήν τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐπικράτησιν τῆς πλάνης τῶν αἱρέσεων αὐτῶν.

Ἀλλ' ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος «ἐστίν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. 1,18), μᾶς διαβεβαίωσεν, ὅτι «καί πύλαι ἁδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18). Μέ δεδομένο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι «στύλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α΄ Τιμ. 3,15) καί ἡ ὁποία πάντοτε «πολεμουμένη νικᾷ» (Ἰω. Χρυσοστόμου, ΡΟ 52,397) ἀντιπαρετάχθη εἰς τήν αἵρετικήν ἐπιδρομήν καί «συννοδικῶς ἐξωστράκισε τούς βαρεῖς καί λοιμώδεις λύκους», διὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς συνελθούσης ἐν Νίκαια τῆς Βιθυνίας τό ἔτος 787.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

Ἡ Σύνοδος αὐτή ἐδογμάτισε τήν τιμητικήν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἀγίων, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἀκολουθοῦντος τήν διατύπωσιν τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅτι «ἡ εἰκόνας τιμή ἐπὶ τό πρωτότυπον διαβαίνει» (ΡΟ 32,149). Ἡ Ἐκκλησία πορεύεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐπιτελοῦσα τήν ἀποστολήν της, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τό «περῶσαι ψυχήν, ἀρπᾶσαι κόσμου, καί δοῦναι Θεῷ εἰσοικίσαι τε τόν Χριστόν ἐν ταῖς καρδίαις διὰ τοῦ Πνεύματος καί τό κεφάλαιον Θεόν ποιῆσαι, καί τῆς ἄνω μακαριότητος, τόν τῆς ἄνω συντάξεως» (Γρηγ. Θεολόγου, ΡΟ 35, 432Β). Ὁ διάβολος ἐπενδύοντας εἰς τήν ἀλαζονείαν αὐτονόμων ἀνθρώπων, ἐπαναλαμβάνοντων τό προπατορικόν ἁμάρτημα, συνεχίζει νά συνεργῇ εἰς τήν ἐμφάνισιν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐκβλαστήματα τῶν παλαιῶν, μέ νέον προσωπεῖον, προκειμένου νά ἀκυρώσῃ τό σωτήριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἑορτάζοντες τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅς τιμῶμεν ἀξίως τοὺς προμάχους τῆς πίστεως ἁγίους Πατέρας, διὰ τῆς μιμήσεως τοῦ παραδείγματος αὐτῶν, κατὰ τό Χρυσοστομικόν λόγιον «τιμὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος» (ΡΟ 50, 663), ἐπόμενοι «τοῖς ἴχνεσιν» (Α' Πέτρ. 2,21) αὐτῶν. Ἄς μένωμεν ἐδραῖοι «ἐν οἷς

ἐμάθομεν καί ἐπιστώθημεν» (πρβλ. Β΄ Τιμ. 3,14), «μή μεταίροντες ὅρια αἰώνια, μηδέ ὑπερβαίνοντες τήν θείαν παράδοσιν» (Ἰω. Δαμασκηνοῦ, ΡΟ 94, 792Α). Ἐπιπλέον, ἐπειδή «ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μή πέση» (Α΄ Κορ. 10,12), ἅς προσέχωμεν «ἐαυτοῖς» (Πράξ. 20,28) καί ἅς φεύγωμεν μακράν τῆς αἵρετικῆς «λύμης», «μή καί ἡμεῖς πειρασθῶμεν» (πρβλ. Γαλ. 6,1). Ἄς ἔχωμεν, τέλος, γραμμένους εἰς τάς καρδίας μας τούς λόγους τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου «Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη ὀρθοδοξία! ἐν σοί ἐγεννήθημεν καί ζῶμεν καί ἐν σοί κοιμηθησόμεθα. Εἰ δέ καλέσει καιρός καί μυριάκις ὑπέρ σοῦ τεθνηξόμεθα». (Τά Εὐρεθέντα, Τόμ. Β΄, ἔκδ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 28)».